

AHMET BATMAN

Başka Bir Şey

*İnsan bu hayatta inandığını yaşar derler.
Ben de seni yaşamak için sana inandım.*

DESTEK YAYINLARI: 1160
EDEBİYAT: 362

AHMET BATMAN / BAŞKA BİR ŞEY

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Şeyda Korkmaz
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-682-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Özkaracan Matbaacılık ve
Ciltçilik San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad.
No. 62/B Bağcılar / İstanbul
Tel. (0) 212 515 49 47
Sertifika No. 12228

Başka Bir Şey

Ahmet Batman'dan

Aşk yaşandığı ana aittir ve her an ölümsüzdür.
Bu yüzden bir gün bittiğini sandığımız şey aşk değildir.
Sadece başka bir ana denk gelmişsinizdir.

İnsan bazı imkânsızlıkları kabul edebiliyor ama
bir türlü o imkânsızlıklarla yaşamayı öğrenemiyor.

Hayat gördüğünden ibaretse gördüğü kadarını,
daha fazlası ise daha fazlasını istiyor.

Yaradılışının doğasındaki doyumsuzluğu en çok neye
karşı hissederse farkında olmadan ona ait oluyor.

Kimi bir sese, kimi bir gülüşe, kimiye herhangi
bir maddeye tutulup kalıyor. Aklını kullanan kalbinden
kurtulacağını zannetse bile gün geliyor kalbinin
esiri oluyor.

*Bu kitap gördüğü en güzel rüyaya uyandığında
devam edebilenlere ve aşkı hafife almayanlara
armağan edilmiştir.*

İnsan zaman zaman aklının almadığı işlere kalkışır. Zaten aklınızın aldığı işler pek de yaşanılabilir kılmaz bu hayatı. Aklı başında olmak kötüdür diyemem ama deliliğin verdiği heyecanı da görmezden gelemem.

Kendinizi anlayamadığımız zamanlar olur, öyle ki,
“Bu ben değilim!” bile diyebilirsiniz.

Hatta gün gelir o zamanları özleyebilirsiniz.
Söz sahibinin aklınız değil de kalbiniz olduğu o anları...

Bu başka bir şey işte adını koyamadığımız, sonuna varamadığımız ve kaçıp kurtulamadığımız bir şey. Bir ad aramak, bir son beklemek ya da kaçıp kurtulmayı istemek doğru mu bilmiyorum. Sadece şunu biliyorum.

Umulmadık bir anda âşık olabilirsiniz,
kalbi hafife almayın. Ve bir an aşktan kaçtığınızı da sanabilirsiniz ama şunu da unutmayın:

*“Aklın gidiş biletini aldığı yerde
kalp çoktan dönüş biletini ayırmıştır.”*

İyi yolculuklar...

Birinci Bölüm

*İnsan bu hayatta inandığını yaşar derler.
Ben de seni yaşamak için sana inandım.*

İnanđınız Őeylerin peşinden koŐmaya baŐladığınızda yaŐadığınızın farkına varıyorsunuz. Elbette insan yaŐamının her evresinde böyle durumlarla karŐılaŐmıyor. Her zaman inanılacak Şeyler bulunmuyor. Hatta birçoğumuz yaŐayıp yaŐamadığımızı bile fark etmeden ayrılıyorz dünyadan.

Atılan ilk adım her zaman en önemli adımdır ve kendinizi nasıl tanıttığınız muhtemelen iliŐkelerinizin gidiŐatını belirleyecektir. Aslına bakarsanız hayatım hakkında konuŐmayı pek sevmem ve nasıl bir ilk adım atacağımı da bilmiyorum. Uzun cümleler kurmaktan kaçınıyorum ama kısa da olsa birkaç Şey söylemeli insan. O halde tanışalım.

Adım Aras ve herkes gibi bir soyadım var. Her ne kadar sıklıkla kullanmasam da belki bilmek istersiniz tam adım Aras Demiröz. Hakkımda ne kadar az Şey bilinirse o kadar rahat, mutlu ve huzurlu yaŐayacađımı düşündüm hep. Yanıldığım da söylenemez. Bana ait olan her Şeyi seviyorum ve sahibi olamadığım hiçbir Őeyin düŐmanı değilim. YaŐamın bu türünün çok daha keyifli olduğuna inanmakla birlikte zaman zaman düŐmanı olduğum Şeyler de oldu. Kendimle eliŐtiđim konusunda hemfikiriz.

Haklısınız çelişkilerle dolu bir insanım ve inanın tutarlı biri olsaydım sizinle paylaşacak bir hikâyem olmayabilirdi.

Aslında her şey bir rüyayla başladı. Sahi rüyalara inanır mısınız? Ben inanmazdım. Ta ki aynı rüyayı birkaç kez görene ve gördüğüm her şeyi not almaya başlayana kadar. İnsanlar gördükleri rüyaların yüzde doksanını unutularmış ama bu öyle hemen olmazmış. Anlayacağınız uyanıktan sonra rüyanızın yüzde onunu yazmak için tam on dakikanız var. Tabii siz gördüklerinizin yarısını yazmak istiyorsanız elinizi daha çabuk tutmalısınız çünkü sadece beş dakikanız var. Tam üç yüz saniye. Ve ne yaparsanız yapın rüyanızın tamamını hatırlayamayacaksınız. Her seferinde en fazla yarısı ya da küçük bir bölümü tamamlanmış bir hikâyeye bakar gibi bakacaksınız rüyalarınıza...

Biraz daha kendimden bahsetmem lazım size yoksa tanışmamız pek mümkün olmayacak. Evet tahmin ettiğiniz gibi uyanır uyanmaz yüzümü yıkıyorum. Telefonuma da bakmıyorum. Uyandığım her an yatağım ile cam kenarında olan masam arasındaki yaklaşık bir metrelik mesafeyi aşarak kâğıt kaleme sarılıyorum ve hemen aklımda ne varsa yazıyorum. Yazdığım her şey rüyamdan bir parça olmuyor elbette hatta rüya görmediğim, daha doğru hatırlamadığım zamanlarda bile bir şeyler yazıyorum. İçimden geldiğini sandığım şeyler belki de sadece rüyalarımın ibarettir. Belki ben de onlardan ibaretim hatta her uyandığımda yazdığım kelimelerden...

Kendimi yazmaktan alıkoyamıyorum. Peki neden böyle bir şey yapıyorum diye kendime çok sordum ama bir cevap bulamadım. İnsan her uyandığında bir şeyler

hatırlamak için kendini neden yorar? İnanın bunu ben de bilmiyorum ama şunu çok iyi biliyorum ki bir gün onu bulacağım. Aptalca bir şey yaptığımı düşünebilirsiniz. Bir rüyanın peşinden koşmak kimilerine anlamsız gelebilir, bense bununla ilgilenmiyorum. Sadece kalbimin sesini dinlemek istiyorum çünkü kalbimi hafife almaktan, sevgilerimi görmezden gelmekten korkuyorum. Siz sadece şunu düşünün, ya gördüğünüz rüyayı sizinle birlikte bir başkası daha görüyorsa?

Mayıs 2008

İstanbul Kadıköy’de bir bank

- Gazoz içer misiniz?
- Teşekkür ederim evladım.
- Lütfen buyurun, çantamda bir tane daha var.
- İçelim bakalım. E açacak var mı?
- Tabii bir saniye... Buyurun.

Bey amca gazozunu açıp kapağını ayak ucuna doğru atmıştı. Ondan açacağı alıp kendi gazozumu açtım ve kapağı da çantamın küçük gözüne koydum. Ardından az önce bey amcanın attığı kapağı da eğilip aldım ve aynı yere koydum.

- Koleksiyon mu yapıyorsun yoksa?
- Koleksiyon değil de seviyorum gazoz kapaklarını...
- Bütün içtiğin gazozların kapaklarını biriktiriyor musun?

- Aslında evet.
- Ben denize atsaydım peki ne olacaktı?
- Üzülürdüm sadece.
- Ha bir kapak eksik ha bir kapak fazla, ne fark eder evladım?
 - Hayat öyle bir şey ki bir eksiğin de bir fazlanın da ne getirip ne götüreceğini yaşamadan bilemeyiz bey amca.
 - Altı üstü gazoz kapağı yahu ne çok anlam yükledin.
 - Öyle demeyin. Bir gazoz kapağı bazen bütün bir hayatı değiştirir.
 - Nasıl oluyormuş o? Bir gazoz kapağı işte.
 - Haklısınız. Tüm maddeler yüklediğiniz anlam kadar değer kazanıyor. Sizin için bir gazoz kapağı, benim içinse başka bir şey.
 - Başka bir şey öyle mi?
 - Evet başka bir şey.
 - Neymiş şu başka bir şey? Anlatır mısın peki?
 - Vaktiniz var mı?
 - Dinlemek isterim evladım.
 - Peki anlatayım o halde...

İkinci Bölüm

*Farklı dünyaların insanları değiliz
ama aynı dünyanın başkalarıyız.*

Kadıköy'de bir çatı katına taşındığımızda henüz on iki yaşındaydım. Dört katlı asansörsüz bir evin çatı katında ben, ağabeyim ve babam yaşamaya başlamıştık. Annem “Hayat bazen sadece sana sunulanlardan ibarettir...” derdi. O bazen hiç yaşamak istemediğim bir şeydi ama herkes bir gün sunulanı yaşarmış. Sakın bazı şeyleri kendiniz belirleyebileceğinizi düşünmeyin. Ben düşündüm, olmadı.

Eylül 1996

Kadıköy

- Ah be oğlum ne yaptın sen?
- Elimden kaydı baba.
- Of of... Koskoca çerçeveyi neden sen taşırsın ki?
- İsteyerek olmadı baba.

Döner merdivenden basamaklara çarpa çarpa düşmüştü içinde annemin ve kız kardeşimin fotoğrafının bulunduğu çerçeve, daha da kötüsü kırılmıştı. Çerçevenin kırılması bir yana fotoğrafın da bir kısmı yırtılmıştı

ve ben babamı ilk kez bu kadar üzgün görüyordum. Babama suçunu kabul etmiş bir çocuk edasıyla gülümseyerek fotoğrafı yapıştırabileceğimi söyledim ama üzgünlüğün de verdiği sinirle beni itti ve sırtımı duvara çarpıp basamağa düştüm. Sağ ayak bileğimin hemen kenarının kesildiğini ise basamaklara bulaşan kan damlaları sayesinde anladım.

Bazen acıyı hissetmezsiniz, işte bu dünyanın en kötü şeylerinden biri çünkü bir acıyı hissedemiyorsanız çok daha büyük bir acının içinde kalmışsınızdır. Düştüğüm basamaktan kalkmadım. Kendimi sıkıyordum ama gözlerimin içinde taşmayı bekleyen damlalara engel olamıyordum. Ağladım ve bu belki de dünyanın en sessiz ağlayışıydı. Annemin ve kız kardeşimin cenazesinde dökemediğim ne kadar yaş varsa o gün döküldü. Kalkamadım. Hayat bize sunulanlardan ibaretti işte. Annem haklıydı. Sözleri de aklımdan çıkmıyordu. Babam ağladığımı dahi anlamadı. Fotoğrafı göğsüne dayayıp yukarı çıktı. Haklıydı, hayat arkadaşını ve kızını kaybetmişti. Peki ben? Tam da o an işte her şeyi kaybettiğimi düşündüm. Annem olsa hemen düştüğüm yerden kaldırırdı ama babamın gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

Gacırdayan kapının sesiyle kafamı kaldırdım. Ev sahibimiz hemen alt katta oturuyordu. Ayağımın kanadığını ve ağladığımı görünce:

- Koskoca delikanlısın, ağlanır mı hiç?
- Ağlanmaz mı?
- Eh biraz ağlanır tabii... Gel bakalım hallederiz şimdi.

Fahrettin Amca iyi kalpli bir insandı. Ayak bileğimde cam kırığı var mı diye kontrol ettikten sonra diğer odadan getirdiği küçük çantasından çıkardığı sargı bezi ile bileğimi sardı. “Sen biraz otur burada...” deyip içeriden meyve suyu getirdi ve içtim.

- Nasıl sevdin mi apartmanımızı?
- Sevdim çok güzel.
- Adın ne bakalım? Benim adım Fahrettin.
- Aras. Adım Aras.
- Memnun oldum Aras Bey.
- Ben de memnun oldum Fahrettin Amca.
- Yukarısı biraz küçük ama artık idare edeceksiniz.
- Eski evimiz sizinki gibiydi.
- Olsun, önemli olan evin değil gönlün büyüklüğüdür. İnsan her yere sığar evladım. Nasılsın daha iyi misin?
- İyiyim, ben ağabeyime yardım edeyim.
- Tamam evladım, bir şey olursa kapıyı çalarsın.
- Peki Fahrettin Amca.

Ağabeyim Ulaş benden beş yaş büyüktü ve çok iyi anlaştığımız söylenemezdi. Başka bakıyorduk hayata. Bu kadar aynılığın içinde başka baktığımız şeyleri bulabilmek güzeldi ama bunun farkında değildik. O gün babam bütün gün annemin ve kardeşimin fotoğrafını tamir etmekle uğraştı. Bir fotoğraf tamiri ne kadar zamanını alabilirdi ki bir insanın? Bütün zamanını almıştı babamın. Biz de ağabeyimle beraber kalan eşyaları yukarıya taşıdık. Çok fazla eşyamız yoktu, daha doğrusu eşyalarımızın büyük

bir kısmını almamıştık. Bu çatı katı haddinden fazla küçüktü ama üçümüze yetmek zorundaydı çünkü babam öyle istemişti.

Bilmediğiniz bir mahalleye geldiyseniz her şeye yabancı olursunuz. Oysa eskiden her şey çok tanıdık ve bizden di. Şimdi bambaşka bir yolculuğun içine girmiştik. Hareket etmiyorduk ama bu bir yolculuktan işte. Dağılan bir ailenin ayakta kalmasının ve kalplerdeki sevginin parça parça üzüntüye dönüşmesinin resmiydi.

Resim demişken harika resimler yaparım ya da yapardım desem çok daha doğru olacak. Ortaokula başladığım o yıl hayatımın en eksik yılıydı. Okul tarafından verilen listedeki hiçbir şeyi tamamlayamamıştım. En üzüldüğüm konu ise eksikliklerini bir ömür boyu tamamlayamayacağım annem ve kız kardeşimdi. Onların yokluğunun yanında diğer tüm yokluklar önemsiz kalıyordu.

Maddi durumumuz kötü değildi ancak babam bize olan ilgisini yitirmişti. Ne ağabeyimle ne de benimle ilgileniyordu. İlginç olansa ben onun bizimle ilgilendiğini düşünür gibi yapıyordum ve buna kendimi inandırıyordum. Evimizde huzur yoktu çünkü babam iyi değildi ve biz de iyi olamıyorduk. Ağabeyim her şeyi daha iyi anlarsa da anlamak istemiyordu ve huzursuzluğumuz günden güne artıyordu.

– Baba okuldan eşofman takımını istediler. Alacak mıyız?

– ...

– Baba?

– ...